

Ciobănașilor, acum

de Bogdan-Alexandru Popescu

Pentru Marie

Moto: „Îndrăzniți, Eu am cucerit lumea!” Iisus Hristos

Personaje:

1. Bătrâna
2. Bătrânul
3. Maimuțica
4. Maimuțoiul
5. Profesorul
6. Tânăra 1
7. Tânăra 2
8. Tânăra 3
9. Tânărul
10. Corul

Tabloul 1
Corul

Scenă nevorbită. În mijlocul ei actorii se amuză copios la produsele promoționale strălucitoare din jur. Stau pe fotolii și privesc la ecrane cu culori, sunt dichisiți și împopoțonați. Părinții își iau odraslele de mici și le încătușează de scaune, fotolii sau canapele pentru a participa cu grimase de împlinire și desfătare la frenezia unui consum continuu. Ca o beție fantastică răspândită colectiv. În spate, o coloană de oameni înghesuți ca la metrou, îmbrâncindu-se frustrați unul de celălalt, fiecare cu impresia de a fi mult mai deștept decât restul. Copiii stau cu gura zâmbind până la urechi la ecranele lucioase, cu mâinile încătușate de fotolii pline cu jucării. Scena poate fi acompaniată de o muzică sau de un ritm crescendo.

Tabloul 2:
Tânăra 1, Tânărul

Un pat în mijlocul scenei. În el sunt Tânărul cu Tânăra 1. Este noapte. Tânăra 1 se ridică din pat răvășită de insomnie și merge să bea un pahar cu apă. Este foarte cald. Mai bea un pahar cu apă. Iese tiptil din cameră și apoi afară pe balcon. Vorbește către public ca și cum ar vorbi cu stelele.

Tânăra 1: - Când nu știm pe unde ne este drumul bun, e bine să ne oprim o leacă și să respirăm adânc. De câteva ori bune. Să respirăm aer curat adânc în plămâni, până ne revenim și apoi să ne amintim traseul parcurs.

Se aude dintr-o dată o bătaie de toacă pe care fata parcă nu o aude. Însă tânărul tresare pe măsură ce se întetește. De la bătaiele în pat la ridicarea în șezut, tânărul urmează ritmul de toacă într-o stare de somnambulism. Fata continuă.

Tânăra 1: - Ce ne face fericiți? *Pauză.* Eu știu de exemplu ce mă obosește groaznic de câteva luni încoace. Soțul meu s-a trezit într-o bună zi că aude toaca. A fost o zi de toamnă târzie, eram pe o bancă în parcul Cișmigiu, când dintr-o dată ne-am trezit că suna toaca în fundal, după curți și foșnet de copaci. Și m-a întrebat, iubito, auzi și tu ce frumos sună toaca aceia în spate? Și zic, da, aud. Și ce frumos mai suna toaca aceia. Clar ca un concert de percuție a lemnului pe lemn. Și și-a amintit de copilărie. Când a stat la mănăstire o lună și îl trezea toaca în fiecare zi. În timp ce își citea ziarul, toaca bătea și cu fiecare lovitură secunde se întorceau în timp. Vedeam pe chipul lui cum secunde îl întorceau în timp pe făgașuri cunoscute, care de data aceasta se prăvăleau cu viteză la vale în cascade, ce poartă visul râului în stropi. Secunde coborau în stropii de sub streșinile mănăstirii unde a stat odinioară de copil.

Zicea că toată luna a plouat atunci. Citea pe Frații Grimm și se juca împreună cu alți copii din mănăstire Bunul Gospodar. Picura încontinuu peste grădina plină de flori. Picura cu fiecare lovitură în toacă. Picura și toaca toca un pic mai des. Picurii tocau iarba și toaca zvârlea picurii până hăt în viitor. Până tocmai în arșița bucureșteană a unui iunie sufocant. Curând ne dădurăm seama că trecuseră trei ore de când toaca picura. Nu era imaginația ce-i juca feste. Nici lui, nici mie. Trecuseră trei ore de toacă picurată în auz ca o rugăciune perpetuă. Perpetua rugăciune. Rugăciunea picurată în suflet pic cu pic. Toaca era tot mai viguroasă: toc, toc, toc, toc, toca, toca, toc, toc, toca, toca, toc, toc, toca, toca, toc! O singură problemă. De-atunci nu s-a mai oprit. Pare că se oprește, dar de fapt e doar o formă subtilă de a zvârli bătăi surde, ce-i mimează absența pentru câteva ore. Apoi în fiecare dimineață pe la trei-patru toaca își reîncepe pulsul. Tot mai agitat. Și eu una nu mai dorm deloc, căci aștept dintr-o clipă-ntr-alta momentul când toaca reîncepe să bată în viața noastră: toc, toc, toc, toc, toca, toca, toc, toc, toca, toca, toc, toc, toca, toca, toc!

Tânărul dansează deja de-a dreptul pe ritmul muzicii toacei.

- Tânăra 1: - Nu a existat de atunci clipă fără acea toacă în viața lui. Nici într-a mea. Ploaia viguroasă a primăverii, a acelei primăveri din copilăria lui, ne-a urmat apoi zi de zi. În lift, în pat, în mașină, în somn, ploaia picura cu viață și viața, viața era toată o toacă. El este acum un pic. Iar eu, eu ce sunt?
- Tânărul: - Se făcea că soția mea pășea pe iarba răcoroasă a unui luminiș deschis spre orizont și în sus. Toată durerea i-a părăsit trupul într-o clipă, lăsând în urmă o mâncărime eliberatoare. Cascade! Multe cascade! Cascadele kilometrice din zare răscoleau stropii de apă în nori de răcoare, ce-i ostoiiau plămâni și-i potoleau tusea, cu care se obișnuise deja de atâția ani să conviețuiască. Și-ntr-un fel totul se așeza și se înălța, plutea de fapt, exact așa cum trebuie.
- Tânăra 1: - Respiram adânc și oasele gârbovite trosneau întinerind. Deveneam tot mai ușoară și cu fiecare pas de-abia dacă mângâiam umerii firelor de iarbă. Totul părea ca și cum eram din nou zglobie și tânără. Ba chiar mai bine. Ca o pasăre plutind fără bătaie de aripi peste marea-nvolburată. Lunecam și eu cu fiecare inhalare pe, boabele de rouă ale cascadelor spulberate.
- Tânărul: - Deși un verde de mai jucăuș îi mângâia pielea iar pe limbă și gât îi lunecau izvoare șipotinde de bucurie, ea simțea încă arsură.
- Tânăra 1: - Arsura sărată a lacrimilor, ce-mi năvăleau pe buze în jos, căci îmi

țintuiam ochii și priveam cu ei de câteva minute bune direct la soarele strălucitor.

Tânărul: - Privea a mulțumire și nu mai vroia să-i închidă niciodată. Lumina soarelui nu mai ardea. Doar lacrimile nestăvilite ale irisului în dezintegrare mai șiroiau firul unor povești de infinită durere.

Tânăra 1: - Întreaga-mi ființă râdea și zburda. Printre plămâniile cascadelor se auzeau, aproape imperceptibil, bătăi de palme.

Tabloul 3:

Bătrânul, Tânărul, Tânăra 1, Tânăra 2

Bătrânul se trezește transpirat leoarcă. Ceasul arată ora două și jumătate și în drumu-i până la toaletă știe că va avea parte de încă o insomnie.

Bătrânul: - Acesta ar fi singurul lucru pe care îl regret cu adevărat la drumul pe care l-am ales. Dulceața somnului. Așa că mai bine mă mulțumesc cu cele două ore de somn iepuresc și renunț la a mai frământa cearceaful inutil în nădufuri până la zori.

Își trage o pereche de pantaloni de casă pe el și o geacă și pornește pe străzile întuncate ale Bucureștiului spre parcul Icoanei, cu o sticlă de Fetească Neagră armată în buzunarul hainei.

Bătrânul: - O Doamne, ce bine era să plonjezi în oceanul fără de margini și fără de ecou al somnului împăcat! Era ca pâinea caldă de vatră, aburind cu nostalgie pentru flămând. Și ce-am cam flămânzit mai bine de trei sute și de ani!

Își poartă pașii cu tonus și asprime. Odată ajuns în aleea parcului Icoanei, își caută o băncuță mai retrasă, și se instalează spate în spate cu ea, privind la stele. Este mulțumit că e o seară limpezită.

Bătrânul: - Exact așa cum ți-ai putea dori-o! Asta e, noi să fim sănătoși! *spuse omul închinându-și stropii sângerii către cer și pe pământ.*

Stă sprijinit de spătarul băncii de lemn a micuțului parc bucureștean. Își scoate bașcheții și își afundă picioarele în iarba gazonului. Răcoarea serii, a firelor moi și a vinului rezonază perfect în simfonia acelei nopți de regăsire.

Bătrânul: - Toți pleacă. Cei mai buni pleacă. *Pauză. Uitându-se pe mobil la pagina de sport. Cât de tare, a câștigat Steaua campionatul! Râde. Și eu care credeam că Steaua nu mai joaca nimic de când cu Gigi Becali. Pauză. Ce bine că mai pleacă! Și mi se pare și normal. La*

cât s-a scumpit și pâinea. Cum să nu pleci? Cum să nu pleci din toată nebunia? Mai ales când ai ocazia. Dar măcar că se prăvălește cerul peste ei, poți oare tu bătrân dulău să-ți iei tălpășița? Nu prea poți. Nu poți, ce mai. Nu poți să pleci și să-i lași singuri și basta!

Sorbește cu poftă din vinul roșu. De-o dată privirea-i ochește, la o distanță destul de sigură pentru a nu stânjeni, doi tineri care se sărută. Ea este o fată subțirică și frumoasă foc. Poartă o fustă fină și vălurită. Este o fustă care-i aduce aminte de momente ștregărești, așa cum apare ea înflorată pe pulpele, ce-l încalecă pe fericitul flăcău. O fustă roșie, care lasă ochii să cerșească o dezvelire.

Bătrânul: - Maică! Gecson! Ce mai fustă, ce puștoaică!

Zâmbește și ia încă o gură din plinătatea acelei vițe, cu fericirea unui moment, perfect înghițit și el cu totul din pântecul uitării.

Bătrânul: - Țasta e bun! P-ăsta l-am prins bine. De urechi. Un moment sublim prins de urechi și încins la talie cu vitalitate adolescentină.

Trage adânc aer în piept ascultând copacii și privind la cerul înstelat într-o stare de contemplație. Lasă un gând să alunece spre tinerețea-i șăgalnică și privește din nou la băncuța îndrăgostiților nocturni.

Bătrânul: - Ce frumoși sunt, Doamne! Cum se sărută ei cu atâta poftă. De parcă au flămâzît zece vieți pentru sărutul ăsta. Cum să pleci? Chiar dacă stai să cureți cartofi toată ziua. Apropo de cartofi, nici cartofii nu mai sunt ce erau domne. Nici măcar cei bio. Nu mai au același gust. Nu mai sunt făcuți cu bălegar natural, toți pompați cu azot. Ce mai, se duce tot pe apa sâmbetei. Da ia! Ia ce faini sunt ăștia doi. Șșt! Cum să nu mai vezi, ba chiar, să nu mai trăiești un astfel de sărut? Ce frumoși sunt!

Se joacă cu o nuia scurtă de alun tânăr, culeasă în pădurea unde a copilărit. O ține cu grația unui dirijor și mimează expresia unui concert simfonic.

Bătrânul: - Totul este echilibru! Totul este armonie. Totul începe cu tinerețea. Fii-ar ea de ea de tinerețe să fie! Cu năbădăi, zgândărici și mâncărici. Ciac-pac! Începe și ne duce hăt! *agitându-se cu mâinile către orizont*. Hăt ne duce zbuciumul învolburat al tinereții firii. Începe cu neștiința, cu nesiguranța mării de grozăvii, ce și se desfășoară înaintea-ți. Și se termină cu neputința. Ha-hah! *Se freacă la gură*. A naibii Becali, fir-ar cartofii lui să fie! *Strigă*. Steaua sus răsare! *Apoi şușotind către cei doi tineri parcă*. Fără tinerețe nu sunt nici suflete de evoluat, nici povești de spus. Totul se întâmplă în tinerețe cu pasiuni înmiite. Pe băncile școlii trăirea este învolburată și intensă. Fără tineri, nu sunt școli. Și fără școală,

timpul moare. Totul moare.

O ultimă gură din vinul acela îndelung nădăjduit marchează în forță virilul final al simfoniei. Simfonia acelu moment urecheat din oceanul de uitare și agățat în nuiua de alun.

Bătrânul: - Eu mai rămân. Mai am treabă. În curând răsare soarele. O, nimic mai plăcut ca un răsărit de soare! Nimeni mai plăcut ca întâmpinarea lui cum îi se cuvine, în simfonie și armonie. În plutire.

Simte fiorul. Își trage o ultimă oară glasul pentru a rosti mai frumos ca oricând cuvântul. Se aude o voce cristalină de femeie:

Tânăra 2: - Maestro, începe.

Bătrânul: - Da, hai că vin.

Și își iau zborul până pe acoperișul Bulandrei. Mai rotesc odată capul în jurul parcului adormit, și apoi suie peste biserica Icoanei, alăturându-se stolului ce se înalță odată cu răsăritul.

Tabloul 4:
Bătrânul, Bătrâna, Profesorul

Bătrâna: - Universul este în continuă expansiune. Se dilată. Se dilată la infinit și se comprimă la infinit, ca un plămân, ca o maree, ca anotimpurile. Așa e rânduit. Și viața și moartea sunt tot rânduieli, necesare deopotrivă evoluției.

Bătrânul: - Și ce școală mai frumoasă decât Terra? Frumoasa Terra, o perlă albastră pentru speciile hidrofiele. Un paradis, în echilibrul unui tango al soarelui lor galben și abis.

Bătrâna: - De atâtea milioane de ani de când privim atent la această planetă, găsim că va câștiga premiul evului pe galaxie pentru cea mai bună școală.

Profesorul: - O școală a elitelor. Cei mai buni absolvenți câștigă burse la Universitățile Razei sau a Academiei de Gravităție.

Bătrâna: - Cele mai bune cadre de învățământ sunt rezervate pentru desăvârșirea elevilor noștri.

Profesorul: - Fiți pregătiți copii, urmează o aventură pe cinste în imperiul uman! De doar câteva zeci de mii de rotații, omul este specia aleasă și el își exersează liberul arbitru în cel mai golănesc mod posibil.

- Bătrânul: - Fie că v-ați înscris voluntar, ați intrat în programa de reeducare sau sunteți membrii ai programului special de păstorit, veți avea ocazia să vă descoperiți rădăcinile și să experimentați din nou dezechilibrul, crima, disperarea, foamea, nebunia, durerea, setea de putere, putere da, pe care mulți dintre voi ați râvnit-o.
- Profesorul: - După merit, esență și contract, vă dăruim între o sută și două sute douăzeci de mii de module de reeducare.
- Bătrâna: - Dragi copii, vă rugăm să redeveniți adulți. Aveți grijă să nu uitați esența umanității! Veți alege din nou răul. Veti redescoperi poate smerenia si mila, căci, repetiția este mama învățaturii, nu-i așa?
- Bătrânul: - Nu uitați de corzile lăuntrice! Să mergeți pe ele și să ascultați de muzica din interior, așa cum vine ea, natural. În rest vă va încurca profesorul ițele, de-o să țineți minte toată viața.
- Profesorul: - O să venim și noi de fiecare dată când aveți nevoie, când ne rugați sau când se cere, să vă vizităm. Așa că păstrați măcar o cameră curată! Măcar o debara în voi sa fie curată. Măcar una.
- Bătrâna: - Nu uitați de noi!
- Bătrânul: - Nu uitați să râdeți în fața fricii!
- Bătrâna: - Nu uitați să dați mai mult decât primiți!
- Bătrânul: - Nu uitați să mulțumiți!

Se auziră apoi de îndată scâncete de bebeluși în toate limbile pământului.

Tabloul 5:
Tânărul

Tânărul se plimbă pe stradă, când dintr-o dată începe să bată toaca. La început foarte ușor, apoi din ce în ce mai puternic. Și dintr-o dată omului încep să îi apară chifle în mâini. Se uită mirat. Scena devine amuzantă. Se scarpină în cap și nu știe ce să facă din cele două chifle apărute în mâinile lui. Cum au apărut ele acolo? Toaca bate mai tare. Și mai apar două chifle. Omul le scapă pe primele din mână și apoi se uită și mai mirat la cele două chifle noi apărute în mâini. Apoi altele. Și altele. Și dintr-o dată încep să curgă șiroaie de chifle din mâinile lui, uimindu-l ba chiar sperându-l. Fuge de ele, alunecă pe ele, lasă movile și mormane colo și colo.

Tabloul 6:

Tânărul, Tânăra 2

O fată și un băiat stau pe plajă privind în zare.

- Tânărul: - Cel mai bun banc este că de fiecare dată ne trezim la fel de tolomaci ca la început. Trebuie să redescoperim din nou și din nou aceleași lucruri de la capăt. Iar și iar și iar.
- Tânăra 2: - Iar și iar. Păi și o poezie când o înveți pe de rost o repeți iar și iar. Până intră.
- Tânărul: - Dar ne-ar fi de ajutor să ținem minte măcar unele lucruri. Nu? Că uite, ne trezim că se duc ani prețioși în care puteam să preluăm ștafeta și să o ducem mai departe.
- Tânăra 2: - Te grăbești undeva?
- Tânărul: - În timp trăim sub imperiul necesității. Fiind în timp suntem într-un imperiu. Și azi trebuie să mâncăm, și mâine, și tot așa.
- Tânăra 2: - Credeam că te grăbești undeva și nu știam unde.
- Tânărul: - Dacă azi sunt general, mâine poate sunt poet sau un biet copil înfometat și însetat sau un țăran neșcolit. Sunt resurse irosite.
- Tânăra 2: - Cred că te-ai cam îmbătat cu apă chioară din nou.
- Tânărul: - Mi se pare doar că sunt resurse risipite. De fiecare dată trebuie să treci iarăși prin ispitele ăloră. Cu cât ești mai mic, ca un peștiș, cu atât pericolul-i mai mare.
- Tânăra 2: - Ba eu aș spune că pericolul ispitelor ăloră, de care pomenesti, crește odată cu tine. Cu puterea ta.
- Tânărul: - Mda.

Fata îl încuie pe băiat într-o tăcere lungă. În acest răstimp se ridică și își arată sânii frumoși întregii plaje pe drumul către un chioșc de înghețată. Privește cu un soi de nostalgie și de tristețe la terasele și oamenii de pe plajă. Dar îi place muzica. O chitară acustică recită un jazz și iese bine.

Când se întoarce la el pe malul mării îl găsește așa cum l-a lăsat. Privesc acum amândoi tăcuți la epavă. Își cufundă picioarele în nisip și briza mării în gând. Simt în consistența nisipului cum se înfundă epava tot mai adânc și mai adânc, înghițită de valuri cu evii.

- Tânăra 2: - Hai nu te mai amări! Măcar că poezia e frumoasă.
- Tânărul: - Zeii au feluri crâncene de a ne învăța limba lor!
- Tânăra 2: - Nu mai judeca tu zeii. Sunt mai sus *pauză* și oarecum altfel.
- Tânărul: - Și? De ce n-aș face-o?
- Tânăra 2: - Păi o plachie poate fi mâncată de oricine, chiar și de om. Nu doar de rechin.
- Tânărul: - Zeii s-au îmbătat de atâta putere. Nu pot crede. Atâta cruzime!
- Tânăra 2: - Mai bine te uită la soare. Ține-ți gândul și sufletul în lumina și căldura lui.
- Tânărul: - Ușor de zis.
- Tânăra 2: - Vrei o gură? Să te mai îndulcești.

Îl îndeamnă fata dându-i cornetul de înghețată. El ia o gură cu poftă.

- Tânărul: - Tu când ți-ai dat seama?
- Tânăra 2: - Știam de mică. Te plângi că se pierd ștafetele, că trebuie să redescoperi Polul Nord de fiecare dată. Nu e chiar așa. Dacă înveți să asculți de inima ta și să privești în soare, îți aduci aminte. Odată ce știi poezia, ea îți revine prin ritm, melodie și mai ales frumusețe. Ascult-o! Și dacă vrei mult, o să câștigi și din prețiosul tău timp. Dar nu cred că o să te mai intereseze. Odată intrat în melodie nu o să te mai intereseze.
- Tânărul: - Dacă e necesar. Lupta noastră nu stă pe loc. Ei nu așteaptă.
- Tânăra 2: - Timpul nu contează.
- Tânărul: - Timpul nu contează?
- Tânăra 2: - Timpul nu există.
- Tânărul: - Nu există.
- Tânăra 2: - Deloc. E cel mai ușor să scapi de timp. Dacă îți asculți inima, e foarte ușor.
- Tânărul: - Nu înțeleg.

Tânăra 2: - Ai să-nțelegi.

Fata cronțane din cornetul prelins de înghețată și zâmbește.

Tânăra 2: - Nu e nimic mai rău decât ce-și face omul cu mâna lui iubitule.

Tânărul: - Ba e.

Tânăra 2: - Dacă îți ascuți inima, dacă o ascuți cum trebuie și îi te supui, vei afla tot ce trebuie. Și nu vei avea nevoie să calci altfel decât bate ea. Și ce-o să mai râzi atunci! O să râzi în hohote la cât de copilăros ești. Și cât de copilăroase sunt frica și durerea. O să vezi tu.

Tânărul: - Hai să facem o baie!

Tânăra 2: - Hai!

Se aruncă amândoi ținându-se de mână în valuri și au înoată până hăt departe. Până la năvoadele de pescari, până la bărcile lipovenilor. Le fac cu mâna, iar aceștia le răspund cu un chiot. Le fluieră apoi direcția de unde răsare soarele. Mulțumind pescarilor, tinerii pornesc înot într-un suflu către soare răsare, căutând aievea locul unde soarele și marea se unesc la crepuscul. Îl găsesc de îndată și încep să îl urmeze în același ritm cu acesta. Peste mări, peste oceane, ca o umbră a razelor de soare peste frunțile apelor, cei doi îndrăgostiți hăituiesc locul unde cerul și abisul se întâlnesc, alunecând cu marea și urlând cu uraganele. În vecii vecilor.

Tabloul 7:

Tânăra 3, Profesorul, Bătrâna, Bătrânul, Tânărul

Tânăra 3 încearcă de zor să tragă o cămilă prin urechile acului. Este bine îmbrăcată și dichisită cu o fustă înflorată de primăvară, pantofi cu toc, bijuterii și niște ochelari disproporționați de mari pe nas. Ceilalți încurajează și aplaudă. Bătrânul și Bătrâna mai beau o cupă de șampanie. Într-un final, fata reușește să treacă cămila și în acest proces fusta, măregele și ochelarii îi se rup și rămâne în chiloți, nădușită și ciufulită.

Tabloul 8:

Tânăra 3, Profesorul, Maimuțica, Maimuțoiul

Pe o plajă cu valuri domoale și din când în când viguroase. Maimuțoiul și maimuțica sunt în slip-uri de baie și încearcă să construiască castele de nisip, urmând acțiunea descrisă de ceilalți doi.

Tânăra 3: - În micimea noastră, noi, oamenii ne vedem mari. Avem doi ochi,

două urechi, un nas, o limbă și piele de jur împrejurul eu-rilor noastre. Cinci instrumente, relativ defecte, cu care ne clădim castelașele noastre de nisip. Însă drama începe de-abea, când uităm că oceanul râdea cu noi la joaca noastră. Dar avem și o evoluție, înscrisă în gene, prin care vrem să ne ridicăm castelașe măricele de nisip de calitate superioară, uitând să contemplăm structura revoluționară-a scoicii. Și devenim serioși, uitând să mai acompaniem universul cu râsul cristalin. Avem și ne place să avem. Ce ne mai place să avem! Am deci exist! În micimea noastră ne credem mari și îi vedem pe ceilalți oameni mici. Sau măcar mai mici. N-ai făcut nimic, dacă celălalt nu e măcar mai mic decât tine! Luăm o rudă de genom și o comparăm cu cele de porc, șobolan sau macac și ne cuprinde așa un fior, când vedem același produs de la același producător. Să-l mâncăm deci! Să-i mâncăm pe toți cu fulgi cu tot! Cu doar vreo doi nasturi în plus la chitanță, ne croșetăm jerseuri și oglinzi, cât mai performante pentru a reflecta evidența năsturelui căzut în plus de la natură pe zestrea noastră genetică și începem să ne umplem de nevoia de superioritate.

Profesorul: - E aceeași rețetă ca pentru nevoia de sens. Având la îndemână două lopățele, două găleți, o trompetă, o greblă și un colac gonflabil de jur împrejur, cercetăm de mici cum stă treaba cu construitul de castelașe de nisip. Și tot bălângăindu-ne așa, în fundul gol prin istorie și de-a lungul râurilor lumii, pentru a avea în ce să facem pipilică, punem la fiecare pas câte-un grăunte de nisip sub unghiile de la piciorușe. Nisip, folosit în scopul propagandistic al subeului, șef de șantier, pentru alchimia ultimă a psihedelicii oglinzi năsturene.

Tânăra 3: - Oglinda năstureană, respectiv, oglinzile năsturene, sunt de diferite dimensiuni și de diferite concavități în planul de reflecție. Dar ele toate tind să spoiască, să lucească și să lustruiescă, dar mai ales să mărească, năsturelul prichindel, citozin sau guanin, cu care ne șmecherim pe podiumuri de nisip.

Profesorul: - Și cum o bălângăneală de cocoșel în vânt și o scărpinătură de dodoașcă-n nisip nu vin nicodată singure, umblând așa copăcei de colo-colo pe mapamond cu năstureii oglinziți, ne dăm seama că vecinii de bălângăneală au năsturei mai lucioși și castelașe mai termoizolate. Păi să nu te ofți? Păi ce, e năsturelul meu mai prăfuit ca al tău?

Tânăra 3: - Și uite-așa se apucă omuleții să se încaiere, să omoare, să râvnească la râvneala de dodoașcă lustruită și de castele de nisip submarine. Alții mai însprâncenați concep ziduri de scoici împotriva barbariilor vecine, iar cei mai nestemați se uită la surparea structurii

de rezistență a acestora în fața valurilor, gândind cu gând virgin nemurirea și sensul ei.

Profesorul: - Căci totul trebuie să aibe sens. Altfel de ce ne-am tot trage de nasturi?

Tânăra 3: - Năstrușnicii privitori în valuri, stând cu nasturii rupți și castelașele oligofrene năruite sub genunchi, se-nvie de abecedarul gândului repetent la boaba spumii. Și cum boaba spumii seamănă cu ochiul lor, îi construiesc repede un Olimp din pietre, pentru a face casă nonsensului bâlbâit din capul nor.

Profesorul: - Zeii trebuie că au castele care plutesc pe valuri și nasturi cât plaja. Oh, ce provocări absurde pentru noi, cei mai mari dintre sculptorii de nisip! Să trimită ei valuri după valuri în ele. Păi de ce ne mai cresc nouă lopățele în loc de puțe?

Tabloul 9:
Tânărul, Tânăra 2, Tânăra 3

Tânărul simțea pulsația aceluși oraș nemiîntâlnit ca pe o bătaie de venă. Și ritmul sistolic începu să îi se urce în urechi când le văzu pe cele două fete frumoase. Își ascundea cu greu câte-o chiflă, ce-i cădea din mâneca sacoului. Toaca punctează fiecare scăpare.

Tânăra 2: - Grăbiți-vă domnule! Grăbiți-vă!

Tânărul: - Unde?

Tânăra 2: - Grăbiți-vă! Haideți! Poftiți vă rog!

Tânărul: - Unde? Unde?

Tânăra 3: - Poftiți la aceste coapse! Poftiți la această piele fină, care flutură sub o rochiță obraznică, înfundată pe alocuri în șaua de la bicicletă.

Tânărul: - Poftim?

Tânăra 2: - Poftiți domnule! Sunteți atât de tânăr!

Tânăra 3: - Atât de tânăr.

Tânăra 2: - Sunteți atât de tânăr și de frumos!

Tânărul: - Atât de tânăr și de însurat.

Tânăra 3: - Haideți domnule poftiți! Grăbiți-vă!

Tânărul: - Sau...

Tânăra 3: - Haideți domnule! Cât sunteți încă tânăr. Să știți că tinerețea trece. Și pe urmă, degeaba mai poftiți. Plus că e urât să fii bătrân și să poftești.

Tânărul: - Dar eu sunt tânăr!

Tânăra 2: - Încă! Poftiți! Poftiți tinere domn, până nu îi trece ceasul. Să nu vă pară rău.

Tânăra 3: - Haideți cât sunteți tânăr! Că pe urmă ca bătrân...

Tânăra 2: - Cu pensie privată, reumatism la pantalon și ramoleală acută.

Tânăra 3: - Că atunci nu mai avem ce să facem pentru dumneavoastră!

Tânăra 3: - Cheia e în tinerețe!

Tânăra 2: - Și în dumneavoastră!

Tânăra 3: - Și în noi!

Tânăra 2: - Hai cu noi!

Tânăra 3: - Hai în noi!

Tânăra 2: - Hai cu noi, că nu se știe până când!

Tânăra 3: - Hai că nu știi cât de ușor poți rata!

Tânărul: - Ce?

Tânăra 2: - Nu fiți prostuț!

Tânăra 3: - Eternitatea!

Tânăra 2: - Evident.

Se iscă o mare învălmășeală cu tentă atât sexuală cât și violentă. Tânărul se transformă. Este dezbrăcat de haine. Sfâșiate îi sunt hainele de fapt. Se

trezește din vrie cu cele două fete masându-l, plesnindu-l, împingându-l și apoi încurajându-l la misiunea de care se apuca.

Tânărul ia un baros și începe să rupă lanțuri, ce se ivesc de sub cămașă și sacou, sfărtecându-le. Sparge cu energie un zid gri, întru admirația și susținerea fetelor.

Tabloul 10:

Tânăra 1, Maimuțica, Maimuțoiul

Tânăra privea tristă apusul prin geamul, ce dădea către piață și turnul bisericii. Tablou de coșmar. Monștrii intrau și făceau ravagii pe unde treceau.

Tânăra 1: - Totul a început cu o pană de curent. Era o seară la apus când întreg cartierul a fost cufundat în beznă . Soarele roșu se îndepărta către alte meleaguri, părăsind, parcă și el dezgustat de tărâmurile pe care le-a luminat, acea lume pestriță care trăiește doar pentru burtă. Soarele părăsea peisajul cu o vibrație apăsată, prevestind parcă momentul cumplit ce va urma. Câteva șoapte se auzeau murmurate din spatele draperiilor, privind cu ochii înlăcrimați la globul de viață ce ne părăsea. Erau șoaptele și lacrimile mele. Șușote de rugăciune și fior de frică în fața pecetii ce căzu pe soarta lor. Aleseseră să rămână în urmă pentru ei. Acum se uitau la ei și erau cuprinși de o milă amestecată cu dezgust. Dezgust amar pentru slăbiciunile lor și lipsa crasă de intuiție. Pentru inutilitatea acestui întreg balamuc. Inutilitatea sacrificiului lor. Să fi greșit oare Doamne? *Pauză* Lumea râde pe stradă cu seninătatea unor copii stupizi și grași la privire. Atunci a fost clipa când primul guițat s-a auzit. Și primele strigăte de moarte, ce te înghețau până în fundul coastelor, năvăliră de pe ulițe. Oamenii alergau grămadă să vadă ce s-a întâmplat. O baltă mare de sânge prevestea o nenorocire ruptă din realitatea a tot ce era cunoscut de ei. Erau total nepregătiți. Și atunci fiarele au sărit pe ei. Pe ei toți.

Tabloul 11:

Bătrânul, Profesorul, Tânăra 1, Cor

Bătrânul și profesorul au luat poziție dreaptă în fața atacurilor nestăvilite de lupi și alte dihanii ieșite din adâncuri pentru a o sfâșia pe tânăra, căzută în genunchi cu capul la pământ. Împărțeau lovituri strașnice te toiaș în oricare se apropia prea tare la prădat. Tensiune mare. Mielușica rămâne neatinsă.

Tabloul 12:

Tânăra 3, Maimuțica, Maimuțoiul, Profesorul, Bătrânul, Bătrâna, Cor

*La o ședință doi își spun pledoaria. Sunt Maimuțica și Maimuțoiul
Atmosfera e încărcată..*

Maimuțica: - Dar stai puțin, noi aveam tot dreptul să intrăm acolo.

Maimuțoiul: - Chiar așa, *spusese și al doilea într-un suflu*. Ne-a invitat. Dacă ne-a invitat, am intrat.

Maimuțica: - Nu-i asta legea?

Profesorul: - Ba așa-i. Aveți și voi dreptate. Spune scâfârlie, îi drept? I-ai chemat la tine p-ăștia doi?

Tânăra 3: - Afară nu i-am dat ce-i drept.

Profesorul: - Păi și tu la ce te așteptai? Îi chemi p-ăștia la tine-n casă și acum vii să găsești scuze?

Tânăra 3: - Dar m-au păcălit.

Profesorul: - Dar, dar, dar.

Tânăra 3: - Iertare!

Profesorul: - Ce-ai făcut pentru iertare?

Tânăra 3: - Iertare!

Maimuțica: - E dreptul nostru! Asta-i regula!

Maimuțoiul: - Doi domn profesor!

Maimuțica: - Lăsați-o corigentă!

Maimuțoiul: - Repetentă! Hai sictir!

Maimuțica: - Să fie repetenta mileniului! Păparuda!

Maimuțoiul: - Uită-te la ea cum s-a-ngrijit ea doar de ghiulurile ălea! E atât de leneșă și fricoasă, de-i curge untura pe nas.

Maimuțica: - Dă-ne-o domn profesor! Asta-i mai mult căpușă decât om!

Profesorul: - Da' cu căpușele ce-oi avea?

Maimuțica: - Da-ți-ne-o nouă! C-o facem de o mie de ori pui de gostat. Ba nu!

De o sută de mii de ori o să trăiască în cușcă pentru a fi tăiată. Ea cu toți frații ei. Ea cu tot neamul ei de golașe.

Tânăra 3: - Iertare! Iertare!

Profesorul: - Nu prea știu ce să zic, *spuse profesorul, răsfoind catalogul*. Tu o ții din rău în mai rău.

Tânăra 3: - Iertare! Iertare! *se tânguia oropsita*.

Profesorul: - De fiecare dată când îți dăm o șansă și te mai deștepți și tu la cozonac, te duci cu răul înainte, ca alcoolicul la crâșma satului într-o zi de leafă.

Tânăra 3: - Iertare. Nu am știut. Totul lucește atât de mult în prezenta lor, *deznădăjdui inculpata*. Am căutat și eu fericirea cum am știut. Iertare! Iertare! Iertare! Iertare! Iertare! Iertare! Iertare! Iertare!

Pauză lungă.

Profesorul: - Pe Dumnezeu poți să-L slujești în multe feluri. Dar nimic nu-i e mai drag ca un fir de grâu ce scoate nasul la zorii dimineții.

Se aude tare.

Bătrânul: - La început a fost ecranul!

Se aude vocea portarilor, care-i primesc pe fiecare-n parte, dintre cei ce fuseseră deja orbiți. Întorși cu toții cu ochii arși, albinoși, cei ce nu se recunosc întru esență, se condamnă căutând loc umbrat de așezare a privirii cauterizate pe câte-un ecran. Ei sunt cei ce nu-și suportă esența adevărată. Sunt din cei care nu primesc ușor adevărul. Sunt mai mult cochilie decât miez. Sunt dintre cei încăpățânați. În căutarea răcorii, intră pe ușile portarilor, primind fiecare în parte un pansament pentru privire. Ecranul le este și oglindă și amintire. Sunt ecrane-pescadron pe vastele puste ale oceanelor de uitare cosmică.

Bătrâna: - La început a fost ecranul!

strigă portarii, proțâpind pe fiecare în parte în fața propriilor himere. Sunt pescuiți unul câte unul din oceanul timpului mort. Nu mai există lăcaș de fugă, de ascunziș pe cotloanele minții lor.

Bătrânul: - La început a fost ecranul! Așa se aude de la începutul timpului încoace, secundă de secundă, într-un cor cu valurile mării. Valuri de

iluzii și pasiuni izbite de stâncile tăioase ale neuitării.

Bătrâna: - Unde sunt zburătorii de altă dată? Mulți dintre ei s-au defectat parcă. Ei sunt atât de tineri. Atât de cruțuți cei ce învață să zboare în locul lor. Atât de fragili. Nepregătiți. Necopți. Câte povești au de auzit! Și de câte ori.

Tabloul 13:
Tânărul

Salvamarul vorbește pescărușilor. Stă pe un morman de chifle cu tălpile afundate în nisip. Delfinii se aud cum taie apa.

Tânărul: - Am ales să trăiesc printre voi. Din puțin. Pentru tot. Am ales să trăiesc ca haiducii. Pescar de suflete. Să împrăștii lumină, adevăr și, din când în când, sarmale. Sunt un fel de creatură străină, ce vă molipsește de bine, schimbându-vă cursul, un fel de virus, ce vă imunizează organismul. Sau nu. Și tot trăgând așa ca salahorii la lopată, ca să vă scot din ... mocirlă, am zis că mai bine mor. Iar. Să mor eu! Să mor eu iar și iar. Pentru voi. Ca să nu muriți. Voi. Să nu muriți voi de tot. Adică, să nu muriți pentru tot timpul, mai mor eu câte-un pic. Așa, de mai multe ori. Până mai obolesc și eu de la atâta murit. Ca Shakespeare.

Râde în sinea lui cu gura până la urechi. Vântul îi bate prin pleată. Un vânt de creastă adus la mal de mare.

Tânărul: - Cică a câștigat Steaua campionatul aseară. Mare lucru. Cine-ar fi crezut? *Revenind.* Cum vorbește un găzoi printre găze? Mă întreb însă și eu, dacă mai merită să mori pentru țopârlani. Să-i spunem, un moment de cumpănă. Că doar mai lucrează artistul și cu sine nu doar cu marmura, când o mai pune de-o capodoperă. Dar aici intervine deliciul travaliului: cât timp îi ia nisipului să ajungă el cristal? Sau măcar o coajă de scoică.

Apoi mai râde un pic cu poftă dar modest. Năstrușnicia ideilor, îl mănâncă la scăfârlie. Se simte viu. Viu tare!

Tânărul: - Ce e scris să fie, se va face! Chiar dacă și ultimul fir de nisip trebuie să fie cristalizat, eu o să-l aștept la sculptat. Ce-o să-l mai altoiesc! De nu se vede. Eh, dar mă mai copleșește așa, din când în când, câte-o visare cu dor de ducă la iarba verde și cascadele de acasă. Și atunci mă simt ca un chirurg. Încep să văd numai măruntaie. În goana asta stârnită de iubire, văd numai mațe. Și dai și taie și dai și taie și dai și taie! E ca și cum în acțiune am uitat de

non-acțiune, în vrie, salvând oameni de la înec, am uitat cât de plăcut se gustă apa în înot.

Apoi tace o vreme bună.

Tânărul: - Mă trag din oameni simplii, iubitori de pământ și foc; statornici în crezul lor, ca pădurea de copaci. Port pe umeri încercările a mii de ani de trudă.

Privind aprig, murmură mai mult pentru el.

Tânărul: - Sunt aici și acum pentru că sunt puternic. Puternic între cei puternici. Dacă ei se înfrumusețază, chiar și neștiind ce și cum, îmi ajunge. Tăcut o iau de la capăt și-mi ajunge să-i privesc doar. Dau iarba verde din lumină pentru o nouă luptă iar și iar. Oricând! Oricunde! Sunt coastă de arhanghel și pururea străluci-voi printre voi! Gata, m-am îmbărbătat pentru o nouă rundă! Păzea!

Un pescăruș rătăcit șarjează neconținut în roiuri, răspunzând agresivităților unor corbi. Într-un perimetru de zece metrii pe zece pe zece pe zece păsările lovesc cu pliscul, se retrag, rotesc grațios și se năpustesc asupra celeilalte. La infinit parcă, se rotesc, atacă, fandează, nimeresc și se rănesc. Sau de un infinit. De-o dată apare alt pescăruș și altul. Apoi altul. Urmărit de altul. Și apoi un stol de pescăruși, de-un veac în roua buneii dimineții. Și așa toți oamenii de pe plajă uită de iarna absolută.

Tabloul 14:

Tânăra 1, Tânăra 2, Tânăra 3, Tânărul

Soarele umple scena precedentă.

Tânăra 1: - Soarele a invadat marea cu o limbă lată până la orizont în strașnica-i vigoare răsăriteană. Lumina lui e orbitoare. Lumina-i orbitoare desăvârșește locul acesta. E ca și cum mirosul iernii și umbrei nu mai contează. Lumina soarelui umple, curăță și desăvârșește locul. Este un sat solar, pe care furtunile-l ocolesc. Este un miez de lumină, în care oamenii se mai îmbată întru neștiința lor, de a-și manifesta altfel această chemare. Această chemare la înălțare.

Tânăra 2: - Îngerii înoată și ei prin nisipul vânturat în cuptorul dăruit de soare, dospind scamatorii și câteodată chiar minuni, ce taie norii negrii cu jar ceresc. Norii nu au altă opțiune decât a-și hurui furtunile pe alte meleaguri osândite. Frustrările lor zguduie tărâmul de la bulgari până la vikingi.

Tânăra 3: - Iar îngerii trâmbițează, trâmbițează cu foșnetele valurilor o melodie împletită cu Nina Simone și zâmbete candid, trâmbițează hipnotic și mereu chemarea la înălțare. Pierduții visători, îndoțiți de cojoacele moșiciei, îmbulzelile mediocrității și a setei de sare încep parcă să plutească cu ritmul acestor târâmurii mișcătoare. Fiecare cu cicatrici legate de mâlul unui sistem debil și mai toți tineri și cruzi au venit în ziua Înălțării la malul mării să ridice rugăciuni cu șoaptele imensității. Își găsesc un templu în sărutul valurilor pe glezne, mugurind la apțișigiala răcorii ce-o aduc. Prind rădăcini cu genunchii în nisip, cu gândul în soare și plămâni măturați de frumusețea infinitului, mulțumind că au scăpat de abator. Vin cu toții senini în templul frumosului la învierea spiritelor. Acum, bine-nțeles că ne manifestăm fiecare după dată și fire, precum fiecare sămânță răsare sub soare fie arțar fie măceș.

Pentru o clipă, trece-un pescăruș într-un desăvârșit spectacol de grație.

Tânărul: - Iar noi, insolații, ne întoarcem să înfulecăm cincizeci de hamsii, să vedem oportunitatea și să inventăm, după chipul și asemănarea noastră ... o corporație!

Tânăra 1: - Da! O corporație! Hai s-o punem de-o corporație!

Tânăra 2: - Libertate Corp.!

Tânăra 3: - Libertate Corp.!

Tânărul: - Veniți să dansăm ca niște fructe umblătoare, ce se coc într-o excitare dincolo de înțeles, dar pe atât de pe-nțelesul scoicilor! Ele, scoicile, ne sunt contabilii, ce vor plăti cu coastele lor. De acum plătiți și fiți răsplătiți în cochilii și veți pulsa cu voi înșivă opt ore pe zi la program, conform fișei de încadrare. Veți ajuta aproapele, veți plăti cu căldură și poate veți începe să aflați din nou a vă juca. Simplu! Așa, joacă pentru eliberarea voastră. Iar serile și la sfârșit de săptămână vă veți concentra. Vă veți concentra mai aprig ca oricând, schimbând cataracta, banii, cocoașele și prostia pe dansul pământului de sub tălpile voastre goale. Dansați sorbind cu fior din pocalul vigoriei vieții! Vă veți face cuib de două ori pe an, ca rândunicile, din saliva vorbelor voastre și din dansul, ce pulsează sistemic în valurile mării, mare ce-o purtați în piept. Efortul devine zbor și fructul din om se-nalță în spațiul următor!

Tabloul 15:
Profesorul, Tânărul, Bătrânul

Tot pe-un mal de eternitate în mișcare.

Profesorul: - Nu poți pune leul să culeagă ghinde, la fel cum nu poți pune rechinul să mănânce morcovi. Fiecare spirit are un rol cum fiecare animal și insectă au altă fire. Fie că acestea sunt sau nu pe gustul nostru.

Tânărul: - Există însă demoni. Cei ce întind capcane și cei ce torturează. Noi suntem acei demoni adesea și acei demoni sunt cu noi. În parte mai mare sau mai mică în funcție de cât le îngăduim. Omul este într-adevăr un microcosmos în care se oglindește un macrocosmos.

Profesorul: - Omul se poate urca până la Dumnezeu și se poate mântui sau se poate coborâ până în cele mai joase cercuri ale infernului. Și mântuirea nu se face fără efort. Și în principiu nu se face singură. Impersonal. Trebuie să o faci tu!

Tânărul: - Libertate Corp.!

Profesorul: - Este misiunea ta. Te crezi binevoitor și în general bun. Uite o noutate: Hitler se credea bun și își credea mijloacele justificate prin scop, Stalin de asemenea. Timur Lenk, toți caesarii, și mai toată umanitatea în ultimii zeci de mii de ani. Te crezi binevoitor și faci răul cel mai rău. Crima, tortura, genocidul. Și Iisus zicea „vai de cei căldicei!”. Mai ales, zic eu, vai de cei care nu mai reușesc să se elibereze. Să își schimbe privirea. Să se pună și să pună totul în mod constant sub semnul întrebării. Care se împietresc ca statuile și ca moartea în idei ce se contractă, ca mâncarea în gușa de hamster. Care nu își caută ieșire din lanțul predeterminat. Animalic. Imperic. Imperiu mai puternic decât toate tornadele și vulcanii. O orbire și un somn de mii de ani. De mii de forme de evoluție. Un imperiu ce ne târăște prin mlaștinile labirintelor, în loc să ne lase să zburăm! Un imperiu ce ne sedeează atât de tare, încât și cei treziți adorm la loc!

Tânărul: - Și cum se tresește un adormit abisal?

Profesorul zâmbește și începe gesticulând amplu.

Profesorul: - Zilele noastre tinere șagalnic sunt purtătoarele unui parfum deosebit. E un miros ce-aduce a copilărie. Pur, aerisit și clar. De-abia perceptibil pentru oricine insuficient antrenat, sau nedispus să acorde macar o clipă de răgaz căutării lui, între sutele de alte mesaje receptate de dimineața până la culcare.

Tânărul: - Și ce parfum ar putea fi acesta, bătrâne domn descrețit?

Profesorul: - E parfumul gurii de vin a împărtășaniei. E un fel de aluat sufletesc, ce croșetează infinitul în ecourile fiecăruia la auzul cuvântului dor. E ce ne leagă și ne deosebeste ca indivizi. E ca atunci când deschizi fereastra la munte și intră prima zi de primăvară în odaia și plămânelul tău. E ca arsura pașilor de felină ai unei femei adorabile, ce-ți ghidează busola după propriu-i mers.

Într-o manieră imperceptibilă, bătrânul a luat locul tânărului în dialog, fiind același doar în altă formă și, poate, în alt timp.

Bătrânul: - De ce acum? De ce astăzi? Și de ce noi? De ce am fii noi un popor ales?

Profesorul: - Tot ce se înscrie într-un ciclu de evoluție și a atins o masă critică pentru a face un salt la o următoare etapă, se împlinește precum înmugurirea.

Bătrânul: - Și care sunt caracteristicile unui popor „așa zis” ales?

Profesorul: - Dorința de a servi, *zise omul fără să stea prea mult pe gânduri.*

Bătrânul: - Poftim?

Profesorul: - Dorința de a servi este cheia trăirii românului de mii de ani întru dorul său către un tărâm al vieții fără de moarte și al tinereții eterne. Este cheia lui spre mântuire. Dorința de a servi voința divină îl plinește pe om, purtându-l cu vigoarea curentilor mării către gura de rai. Ea a fost prietenul apropiat și amar, păstrat cu trudă și tăcere în priviri răsând.

Bătrânul: - Ne-am ferit de pofta cuceririlor lumești, mulțumindu-ne cu o casă, care să ne fie casă, și-o masă, care să ne fie masă. I-am lăsat pe alții să treacă pe-aici ca examenele. Le-am închiriat orbilor un loc de vază în preajma marelui suflet vindecător. Frustrații încleștați în ciolanele ierarhice au fost daltele cu care ne-am sculptat cristalul cel mai de preț. Și-așa ne naștem, și-așa ne naștem, cu smerenia ca tezaur, la care ne îndreptăm ca fii de Dumnezeu. Și-așa ne naștem, murim și înviem, când din postul cel mai negru, fiecare veac își alege păstorii, chemându-i la păzit de miei nemuritori.

Profesorul: - Speranța stă-n curajul și în inspirația ciobănașilor, acum mai mult ca oricând!

Tabloul 16:
Bătrâna, Tânăra 2, Cor

O fată și o doamnă privesc în zare, privesc în plin, privesc din plin în zare. Vântul le spală toate doselile. Trece prin ele. Prin pieptul și prin părul lor iar ele inspiră cu sete.

Pe plajă se află și alți oameni insolați.

Tânăra 2: - Lelea Floare se uita la televizor. Nu prea mai vedea. Pielea îi era zbârcită de cei 88 de ani trudiți pe ogor. Avea degetele butucănoase ca niște rădăcini de alun. Avea ochii albaștrii albiți de cataractă, năframă în cap și de când a făcut o hernie de disc, cărând o rădăcină de salcâm din pădure, a rămas în casă. Cu geamul deschis în luna februarie respira și jinduia la natura care a ocrotit-o din totdeauna. Și-a îngropat omul acum 21 ani. A murit de ciroză. S-a descurcat singură de atunci.

Bătrâna: - Brândușa se simțea ca un fruct. Atât și nimic mai mult. Nu mai avea nevoie nici să mănânce prea mult. De-abia dacă mânca un iurt și-un măr pe zi. Cafeaua, mult râvnita cocaină a trezirii, mult adorata cafea aburindă, îi lăsa de la o vreme doar un gust de mortăciune. Așa că a mai insistat ea cât a mai insistat și apoi a lăsat-o-n pace. Vinul avea gust greu de fier iar berea trăgea a butoi urât mirositor. Peștele nu mai vroia nici el să înoate în burta ei iar în curând simțea cum îi crește tufă frica de boală. Îi era frică să nu înceapă și vântul mării cu vigoarea-i să o lase și el. Ar fi fost semnul clar.

Tânăra 2: - Nu vroia să se opereze de acea intervenție banală, cum tot stăruia copila aia de Lenuța. Ea care nu a luat o boabă în viața ei. Au plantat-o acum în fața acestei cutii și jinduia neputincioasă la scârțâitul zăpezii. Își ținea cu mâna guguloiul de mațe prins într-un brâu, ce creștea tot mai mult. Nu mai putea să se miște. Simțea că moare în cotețul ăsta. La televizor rula o emisiune cu ceva tineri hipioți:

Cor: - Să facem un exercițiu! Un exercițiu de rupere. Rupere de cursă. Să zicem că ați avea un lucru de făcut. Un singur lucru de îndeplinit pentru tot restul vieții voastre. Un obicei pe care îl iubiți sau îl urâți, dar fără de care ziua e goală. O activitate care să vă umple toate zilele.

Cor: - Un exercițiu-mâncare ca alimentul preferat, pe care ați putea să-l savurați în fiecare zi, zi de zi. Un exercițiu care prin consumu-i zilnic v-ar stăvili pofta de mâncat și totuși v-ar ține flămânzi. Care ar putea fi acel exercițiu faptic?

- Cor: - Ce exercițiu mimetic ar putea fi acela care să nu vă înnebunească prin supradozaj și nici să vă deșerte prin absența-i?
- Bătrâna: - Dar vântul o mângâia și o umplea pe Brândușa. O încălzea în răcoarea lui biciuitoare. Îi răvășa durerile și îi lua cocoșele la altoit. Se simțea ușoară. Eliberată de neînțeles de pe-o zi pe alta de tot ce îndrăgise. Viața îi s-a schimbat radical în ultima lună și jumătate. Era atât de liberă de tot trecutul și de tot viitorul încât nu ar fi mirat-o dacă s-ar fi înălțat pe loc. Nu, nu ar fi mirat-o dacă pe loc s-ar fi ridicat de la pământ și ar fi plutit cu văzduhul de-asupra fricilor viscolite de suflarea imensității.
- Cor: - Ce dans-mâncare nu v-ar schingiui maimuțarea zilnică cu un sentiment de greață, pe pielea ce îmbătrânește, pe gât, la ochi și în surâs?
- Cor: - Ce v-ar face să mulțumiți la bătrânețe?
- Cor: - Și ce v-ar face să râdeți în fața morții?
- Cor: - Ce soi de piele-haină ar trebui să purtați, ca să nu vă otrăvească vorba-venin a adevărului?
- Cor: - Ce orgasm v-ar relaxa mușchii, antricotul și orgoliul în goana după tezaurul puterii?
- Cor: - Ce femeie sau ce bărbat, ce ființă, v-ar iubi, în cântarea zilnică a acestui joc?
- Cor: - Ce va curge prin vinele voastre la finele unei prea mult și prea des digerate activități-viață?
- Cor: - Ce veți lăsa în urmă? Ce urme va lăsa cursa voastră în hipodromul istoriei?
- Cor: - Ce suflet va încălzi focul vostru la sfârșitul bairamului? Cine veți fi vrut să mângâie cu drag umbra acestei flame?
- Cor: - Și pe umbra cui călcați zilnic cu copite de oțel-mândrie?
- Cor: - Ce barbă groasă vă va crește pentru a ascunde această sete, de care nu vă ostoiți?
- Cor: - Ce nisip va ascunde mizeria voastră?

Cor: - Ce iubiți?

Cor: - Cum iubim?

Cor: - Cum trăim?

Tânăra 2: - Lelea Floare privi cu jind la soarele iernatic, ce lumina poiana copilăriei ei, învăluită de o zăpadă argintie. Mirosul de aer tare de făurar și al brazilor din jur o îmbătau de fericire. Nu mai asculta de mult, de pe la „orgasm”, aberațiile tăntălăiilor ălor naivi. Mai trăsesese o dată aer în piept și își dădu duhul.

Pauză. Hipioții se liniștesc. Toată lumea se reculege în felul ei.

Bătrâna: - Pentru Brândușa senzația devenii tot mai reală. Tălpile îi se ridicau sistematic de la sol, ca o șindrilă, care începea să cedeze. Fesele-i erau relaxate și tot spatele îi flutura în bătaia vântului, ca un drapel. Apoi, așa într-o clipă, a zburat dusă ca o pană. A făcut un rotocol în vârful unui copac, a scos un tril de uimire și a dispărut în zare.

Început